

Milí přátelé, bratři a sestry,

událost onoho letničního jeruzalémského rána je počátkem nového věku Božího lidu. Zde se naplňují mnohá starozákonní proroctví, např.: **Vyleji svého Ducha na každé tělo...** (Joel 3,1), nebo: **A dám vám nové srdce a do nitra vám vložím nového ducha. Odstráním z vašeho těla srdce kamenná a dám vám srdce z masa...** (Ezechiel 36, 26). V tento den se děje přesně to, co zaslíbil Pán Ježíš Kristus svým učedníkům: **Dostanete sílu Ducha svatého, který na vás sestoupí a budete mi svědky v Jeruzalémě a až na sám konec světa.** A tento den je vlastně také počátkem vzniku Kristovy církve. Pod vlivem Petrova prvního odvážného kázání v moci Ducha svatého je zasaženo v srdci Duchem svatým na **3 000 lidí**. Ti se seběhnou k té podivné události, neboť uslyšeli ten **hukot z nebe**. A tito dotyční se obrátí ke Kristu, vyznávají své viny, činí pokání a přidají se k hrstce učedníků. Vzniká církev.

Jak sami vidíme, církev je a má být živa z moci Ducha svatého. Bez Ducha svatého církev chřadne a umírá. Bez Ducha svatého může existovat pouze na papíře, na ceduli kostela. Bez Ducha svatého můžeme být jen nezáživným spolkem historiků, který vzpomíná na to, co se dělo v církvi kdysi. **Můžeme si donekonečna povídat o skutečích tehdejšího Božího lidu, ale pokud to bude pouhá přednáška místo kázání v moci Ducha, pak je to mdlé a ubohé.** Můžeme poukazovat na to, jak velké věci Bůh kdysi učinil, ale pokud nám chybí naše osobní svědectví, co Bůh dělá s námi dnes, pokud to v mém životě nebo ve společenství církve jen dře a chřadne, pak si musíme klást otázku, zda se necháme vést Duchem svatým, anebo ne. Pavel o tom píše jednoznačně: **Dát se vést sobectvím znamená smrt, dát se vést Duchem je život a pokoj.** Jinými slovy, tam, kde se křesťané nenechají vést Duchem svatým, tam to umírá. A tam, kde se nechají vést, tam je smíření, pokoj, tam to přitahuje, tam to žije!

V pátek jsem dostal pozvánku na červnovou pastorálku. V jejím rámci se máme zabývat právě nad otázkami úbytku věřících v naší církvi, jaké jsou důvody tohoto úbytku, proč tedy naše církve místo toho, aby rostla spíše chřadne? Odpovědí by jistě každý našel mnoho. A možná jen naříkáme, kritizujeme, anebo někteří hledají řešení, která s Duchem svatým nemají nic společného! A pak jsou tu snad přeci jen ještě ti, kteří se modlí. Kterí vyhlíží a přejí si, aby mohly proběhnout nové Letnice. V našem sboru, v celé církvi, to by byla paráda!

Jenže, milí přátelé, problém je v tom, že to začíná u každého z nás. Vždyť Duch svatý byl vylit do tohoto světa jednou provždy! Jak už kdysi kdosi řekl, jestliže toužíš po probuzení Božího lidu, pak probuzení musí začít u tebe! Co ty sám pro něho děláš? **Odpověz si tedy ty sám na otázku, zda se necháváš vést svým sobectvím, anebo Duchem svatým?** Záleží ti na druhých, kteří kolem tebe jdou do zatracení, anebo ti záleží jen na sobě? Modlíš se za ně, anebo se modlíš jen za své potřeby? A záleží ti nejvíce na společenství bratří a sester, anebo máš rád více své záliby a spolky? A když jsme vyzváni k modlitbám, modlíme se vůbec? A jak často zpíváme chvály Bohu? Pouze v neděli při bohoslužbách? A každou neděli? Opravdu je to každou neděli? Jaký tedy podíl ve tvém životě má vanutí Ducha svatého?

Myslím, bratři a sestry, že je to o opravdovosti. To, na čem mi skutečně záleží, to dělám, tam jsem nejčastěji. Jsou to záležitosti Božího království, anebo moje osobní? Pavel dále pokračuje ve svém výkladu slovy: **Soustředění na sebe je Bohu nepřátelské, neboť se nechce ani nemůže podříditi Božímu zákonu.** Víte, když já jsem poprvé odevzdal v modlitbě svůj život Pánu Ježíši, prožil jsem tehdy silný dotek Boží lásky. A začal jsem chodit do sboru a do mládeže. A v mládeži nás tehdy byla skupina asi 20 ti lidí, kdy jsme společně klekávali na matracích v kruhu a modlili se. Každý se modlil. Hledali jsme Boží vůli pro své životy. A tehdy kdosi požádal vedoucího mládeže, aby nám všem požehnal **vkládáním rukou**. A děly se veliké věci. Tehdy jsem prožil **křest ohněm**, začal jsem mluvit jiným jazykem a bylo mi moc dobře a radostně. A nejen mě. Jsem přesvědčen, že Duch Boží naplnil mnohá srdce proto, že jsme po tom toužili! Že jsme chtěli jít za Bohem a nic jiného nás nezajímalo!

Podobně Petr a ostatní učedníci chtěli tehdy o Letnicích naplnit Boží vůli, proto poslechl Ježíše, byli spolu ve společenství věřících, modlili se a čekali až Bůh bude jednat. Bůh touží i po tvé i mé opravdovosti. On dává svého Ducha tomu, kdo po tom opravdu touží. A jestli po tom opravdu toužíme to On přece ví, vždyť vidí do našich srdcí. A jestliže netoužíme, jestliže nechceme, proč by nám dával? Proč by nám sám sebe nutil? Takový Bůh přece není. Na druhou stranu, **soustředíme-li se jen na sebe a na svůj život, pak jsme nepřátelé Boží,** protože jdeme proti Duchu svatému. Neděláme to, co On chce. Jsme jakoby na lodi, která se snaží veslovat proti větru a moc to nejde. A stojí to hodně sil. A přitom stačí natáhnout plachtu a nechat se tímto vanutím Ducha unášet. Ta bílá plachta, to je, milí přátelé, život v opravdovosti, v poslušnosti Božího slova. A pokud nežijeme podle Božího slova, ignorujeme ho, překrucujeme anebo ho upravujeme tak, jak nám to pasuje, pak vlastně pádlujeme proti vanutí Ducha Božího! Zkusili jste takto někdy veslovat proti větru, proti proudu? Jak dlouho vám vydržely síly? Moc dlouho by jistě nevydržely. Jak píše dál Pavel: **Ti, kdo žijí jen z vlastních sil, nemohou se líbit Bohu.** A Duch svatý není nějaká síla, kterou bychom se naučili zkrotit a využívat jeho energii, tak jak my chceme. Tak jak se to třeba povedlo ve filmu pekaři zkrotit a využít sílu Golema. Duch svatý není nějaká síla a ani energie. Duch svatý je Bůh. Je třetí osobou Boží. A s Bohem nelze manipulovat!

Duch Boží, bratři a sestry, s námi nikdy nepůjde na svévolnou cestu. On je svatý. Dává nám svobodu, ale jestliže se rozhodneme Jej obejít, potom s námi nejde. Jeho úlohou je naopak nás varovat od špatných cest. Promlouvat do našeho svědomí a pokud si nedáme říct, pak nás chce přivádět k pokání. Chce nás přivádět k Ježíši, k pokoře, k vyznání svých vin, k obnově. Otázka ale je, jestli my chceme, anebo jestli Ducha Božího ve svých životech zhásíme. V tom může být právě často zakopaný pes. Nekladme si tedy otázku, v jakém stavu je církev, ale v jakém stavu jsem já sám. **Žiji ze své síly, anebo z moci Ducha svatého? A přebývá ve mne Duch Kristův?** Ten, kdo přijal Ducha Kristova, ten ví, že je jeho. Ovšem ten, kdo o tom pochybuje, ten by s tím měl něco dělat. Protože jak píše dále Pavel: **Kdo nemá Ducha Kristova, ten není jeho,** a to je velice závažné. Ten, kdo ještě nepřijal Pána Ježíše, měl by tak učinit, dokud je čas. Třeba sám v modlitbě, anebo s někým, komu důvěřuje. A ten, který se Bohu vzdálil pro svůj hřích natolik, že už nevnímá jeho přítomnost, tomu Bůh nabízí novou šanci. Duch svatý ho vede k pokání a k novému začátku. Třeba právě v této chvíli, tady a teď. Jak praví Písmo: **„Jestliže dnes uslyšíš jeho hlas, nezavržuj své srdce ve vzdor!“** Nedovol, abys přišel o spasení v Ježíši Kristu! **Protože bude-li v tobě Kristus, pak tvé tělo sice podléhá smrti, protože jsi zhřešil, ale Duch dává život, protože tě ospravedlnil!**

Bratři a sestry, Bůh nechce, abychom byli křesťany na baterky. Abychom se dobíjeli např. jen bohoslužbami, nebo sdílením, i když je to taky důležité. A už vůbec nechce, abychom se dobíjeli někde jinde. Bůh nás chce trvale připojit na sebe, na zdroj nevyčerpatelný. A to činí právě skrze Ducha svatého. Duch svatý je přítomný Bůh zde na zemi. Tady a teď. A ty i já můžeme být skrze Ducha svatého s Bohem celého vesmíru, celého stvoření, v co nejtěsnějším kontaktu. Nemusíme se cítit sami a ztraceni, naopak můžeme přijímat dostatek Boží lásky do svého života. Můžeme vidět věci nikoliv černě, ale naopak v Božím světle. V naději. V obecnství skrze Ducha svatého můžeme zakoušet Boží přítomnost, svatost, dobrotu, ospravedlnění a milosrdenství přímo ve svém nitru. On nám dodává klidu a pokoje. **Vždyť Boží Duch nám dosvědčuje, že jsme Boží děti.** Že patříme Bohu, do Jeho rodiny. A tuto skutečnost můžeme prožívat v takové intenzitě a jistotě, jako třeba skutečnost, že jsme Češi, nebo členy svých rodin. Duch Boží nás také uklidňuje a utěšuje, tak jak praví Ježíš: **Dám vám jiného Utěšitele.** On nás potěšuje v těžkých chvílích, že se nemusíme ničeho bát, ba ani smrti. Duch svatý nám dává pravý a krásný život, ujištění, že **jestliže v nás přebývá Duch toho, který vzkřísil z mrtvých Ježíše, tak ten obživí i naše smrtelná těla Duchem, který v nás přebývá.** Takové veliké ujištění můžeme zakoušet. Můžeme zakoušet spasení. A to je úžasný zdroj pokoje, každému, kdo to potřebuje. Kde je Duch svatý, tam to žije a neumírá. Nechme se jím tedy vést a budeme žít. Amen. Píseň 367 modlitby Večeře Páně

Slovo poslání: Ga 5, 16-25

Požehnání: A přijměte Ducha svatého, praví Pán Ježíš. Pokoj vám. Amen

Píseň 382